

LA MORT

Mor el sol dels mils dies,
I llueixen inquietes estreles al cap del riu.
Es mostren lleugeres, desprotegides,
aguaitades per la dalla del ponent aspriu.

Els pastors miren torbats
en sentir els roncs laments
que s'aboquen dels cels ennuvolats.

Es dibuixen lluny, de colp,
genets armats de negres pinzells a galop.

A cobert! A cobert!

La gangrena traça l'eternitat,
els estels s'arremolinen en el no-res,
i a poc a poc,
més de dos milers cauen pel bauprés
consumits d'humanitat.

La llum es dissipa entre el fang,
el moviment es torna contenció i quietud,
s'aposenen cavallots d'amplitud
sobre el desert ple de sang.

EL SILENCI

El riu discorre mut espentat per l'austre,
sagetat per joncs, canyes i cingles,

endurit el seu erm ventre
constret per nocius embenatges.

Fora, els conreus s'ofusquen a l'ocàs,
l'hortolà fon el seu alè
amb els solcs infectes pel fracàs.

Temps de guaret...

Un mantell tòxic de fred rovell
estreny etern els glops
dels què romanen,
dels què no ruixen l'arrel
per no provocar colors.

I a dalt,
el sostre fred, apagat,
perforat per tèrboles ombres,
confon els camins dels navegants
i dilata l'oblit en caixes d'esmalt.

La nit, la nit, la nit!
RESURRECCIÓ

Nous obrers s'instal·len en camps i avingudes,
d'ànimes forjades en justes presents,
amb mans lligades a rectes doctrines.

No esborra el dolor la seua esperança,

en cada percussió sobre la terra mansa.

Hui per fi flueix el riu,
i alça amagatalls per a vells pescadors
forjades ses canyes en plor dels hereus,
naixents d'un únic coratge espriu.

Una, dos, tres, quatre...!
Un rosari d'albines joies
transmuten extasiades
d'exhaustes esferes monocromes
a multicolors estrelles trobades.

És l'hora!

Ara el vent ja no gemega
que en cel i terra conegut
llueixen espurnes sens brega
brollades d'infern abatut.